

عنوان مقاله:

بررسی رویکرد پدیدارشناسانه میبیدی نسبت به انسان در کشف الاسرار به وسیله روش تحلیل گفتمان

محل انتشار:

نهمین همایش ملی پژوهش های زبان و ادبیات فارسی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سیدمهدی رحیمی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بیرجند،

نیره پاکمهر - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بیرجند

علی اکبر سام خانیانی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بیرجند

خلاصه مقاله:

چیزهای یکسان برای هر شخص به شیوه ای متفاوت پدیدار میشود و این پدیدارشدن مطابق است با مکانهای متفاوتی که هرکس برای دیدن آن چیز واحد، اتخاذ میکند. نویسندگی کشف الاسرار نیز که از منظر دو رویکرد شرعی و عرفانی به پدیده های موجود در آیات قرآن مینگرد به طور ناخودآگاه در هریک از این دو حوزه ی فکری تحت تاثیر جهانی بینی های پذیرفته شده ی همان حوزه واقع گشته و آیات، مسایل و پدیده های مشترک قرآنی با ورود به هر رویکرد، در راستای دیدگاه های آن، مورد تفسیر و تحلیل قرار گرفته است. نمونه ای از این رویکردهای دوگانه، در نگرش نویسندگی نسبت به پدیده های انسان مشاهده میشود. از این رو این مقاله بر آن است تا با بررسی صورتبندی گفتمانی میبیدی در دو نوبت شرعی و عرفانی کشف الاسرار، دوگانگی رویکرد نویسندگی نسبت به پدیده ی انسان و جهانی بینی های همراستا با هر حوزه ی فکری در این اثر نسبت به این پدیده را مورد کاوش قرار دهد.

کلمات کلیدی:

میبیدی، کشف الاسرار، پدیدارشناسی، انسان، شرع، عرفان، تحلیل گفتمان نقشگرا.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/829229>

